

Annie Darling

Eindjes aan elkaar knopen

Het vintageboetiekje in Primrose Hill – deel 2

1

Sophy was zelden zo blij geweest dat ze een dag vrij had, helemaal omdat de sfeer in de winkel de volgende dag ijzig was geweest met kans op sneeuw.

Een groot deel van Sophy, ten minste zevenenzeventig procent, had überhaupt niet terug willen kruipen naar The Vintage Dress Shop. Maar ook al had ze haar LinkedIn-profiel bijgewerkt en gekeken of Selfridges (het kon geen kwaad om hoog in te zetten) nog nieuw personeel aannam (dat was niet het geval), ze zou niet weglopen van betaald werk, hoe graag ze dat ook zou willen.

Gelukkig had Phoebe Sophy er niet aan herinnerd dat ze de dag ervoor soort van ontslag had genomen; in plaats daarvan achtervolgde ze Sophy als de slechterik in een James Bond-film. Ze kon Sophy dan wel niet uitstaan, ook Chloe had de hevigheid van haar woede over zich heen gekregen toen ze haar betrapte terwijl ze Coco Chanel een stukje appel voerde.

‘Haar spijsverteringskanaal is erg gevoelig,’ had Phoebe gesist, terwijl ze Coco Chanel wiegde alsof het een klein baby’tje was en niet de meest afstotelijke gremlin die ooit op aarde had rondgewageld. ‘Stel je voor dat ze een ongelukje heeft op het tapijt, mijn hemel, ik moet er gewoon niet aan denken.’

‘Maar Phoebe is aardig, zo voorkomend,’ had Cress volgehouden toen Sophy haar had losgepeuterd van haar kralenwerkreparaties om te gaan lunchen. ‘We kunnen zo enorm lachen. Ze vertelde een heel grappige mop over Elsa Schiaparelli...’

‘Elsa wie? Ken ik haar?’ had Sophy gevraagd en Cress schudde haar hoofd en klopte zachtjes op haar arm.

‘Laat maar gaan. Je had erbij moeten zijn.’

En ook al wist Sophy dat een paar inside jokes over een of andere onbekende modeontwerper niet konden wedijveren met de innige vriendschap, de band die ze als zús met Cress had, stak het toch.

Het stak nog steeds toen Sophy de volgende dag uit de metro stapte bij King’s Cross en langs de Grays Inn Road liep, maar toen ze links af sloeg richting Clerkenwell, veranderde dat gevoel in een soort van doodsangst. Ze zou er alles voor over hebben gehad om Charles niet te hoeven zien. Ze had zichzelf gedwongen om Charles’ nummer aan Freddy te vragen zodat ze hem kon bellen om te zeggen dat ze de lunchafspraak helaas af moest zeggen. Maar Charles had haar nummer eerst weten te bemachtigen, waarschijnlijk van Freddy, en had haar een berichtje gestuurd.

Ik kijk ernaar uit om je woensdag te zien, had hij geschreven, gevolgd door een gedetailleerde routebeschrijving met locatiepunt.

Sophy had de uitnodiging nog kunnen afslaan, maar ze zou Charles vroeg of laat toch onder ogen moeten komen. Dus kon dat net zo goed vroeg zijn. Het zou waarschijnlijk het pijnlijkste uur van haar hele leven worden. Ze probeerde zichzelf ervan te overtuigen dat het niet veel voorstelde. Ze zou zeggen dat het haar speet en dan zouden zij en Charles, die in principe gewoon een collega was, verder gewoon een lichtelijk gênante lunch hebben.

Het was Sophy nu ook duidelijk geworden waarom ze dacht dat Charles homoseksueel was. Dat was niet vanwege zijn gewaagde kledingkeuzes of zijn encyclopedische kennis van mode, het kwam doordat hij nooit ook maar een seconde naar haar borsten had gekeken. Of haar benen. En het was duidelijk dat Sophy in de verste verte niet kon tippen aan de vrouwen aan wie hij gewend was. Het soort vrouwen dat voor *Vogue* werkte, of die zo Frans, zo elegant waren dat Sophy vergeleken met hen net een lompe boerin was. Daarom was Charles dus altijd meer geïnteresseerd in de kleren die ze aanhad dan in haar lichaam. Waarschijnlijk omdat hij ervoor wilde zorgen dat de aanblik van Sophy zijn ogen geen pijn deed.

Dat maakte het lastig om te kiezen wat ze zou dragen op hun lunchdate (nee! geen date). De vloer van Carolines wellnessruimte

lag bezaaid met kleren. Ze had zoveel jurken die op jutezakken leken in onopvallende kleuren, voornamelijk zwart. Ze was gisteren zelfs even in de verleiding gekomen om nog een jurkje te kopen met haar personeelskorting. Ja, die was ook zwart geweest, maar was versierd met rode klapproosjes en Cress had haar verzekerd dat die niet vloekten met haar haar. Maar toen bedacht Sophy dat ze zich aanstelde. Zelfs met korting, was de jurk meer dan honderd pond. Dat was ongeveer een uur van de vlucht naar Australië.

Uiteindelijk had ze gewacht totdat Caroline naar haar werk was gegaan en was toen door haar moeders kledingkast gegaan tot ze een blauwgeruite jurk vond met driekwartsmouwen en, ook al was het een semi-jutezak (de appel was niet ver van de boom gevallen), hij had een taille en een breed uitlopende rok. Sophy combineerde de jurk met sneakers en deed haar haar daarna in een rommelige knot, met de nadruk op rommelig.

In haar vorige baan was het allemaal veel makkelijker geweest, toen droeg ze elke dag een zwart shirt en een zwarte broek en deed haar haar in een paardenstaart zodat het niet in haar gezicht zat. Dan nog wat getinte dagcrème, mascara en lipgloss op en ze was klaar om te gaan. Sophy zou nooit zo'n tot in de puntjes verzorgde vrouw zijn, maar vandaag had ze erg haar best gedaan op haar make-up. Ze had zelfs lippenstift opgedaan in plaats van de haast onzichtbare lipgloss.

Sophy sloeg rechts af Hatton Garden op. Ze wist niet echt wat ze moest verwachten van het juweliersdistrict van Londen, maar het was iets opzichtiger, kleurrijker dan gewoon een normale straat in Londen met daarin wat saai ogende winkeltjes. Het was ook erg rustig. Er paradeerden geen hordes rijk uitzijnde mensen op en neer, die stapels bankbiljetten wilden neertellen voor kostbare stenen. Hatton Garden was niet bohemien net als Primrose Hill, of burgerlijk zoals Bond Street. Het was een beetje saai, ook al waren de meeste winkels juweliers. Op sommige winkels zaten van die grote, onaantrekkelijke uithangborden waarop stond dat ze alle soorten goud of diamanten inkochten.

Er lag veel bling in de etalages, maar vooral ingetogen bling, bedacht Sophy toen ze een ring zag waarbij stond dat die een baguetteslijpvorm had. Zoveel verschillende slijpvormen.

Toen ze richting Holborn liep, verwachtte Sophy dat de straat wel wat stijlvoller zou worden. Anders zou Charles hier toch niet werken? Maar toen haar blauwe stipje het einde van de route bereikte op Google Maps, stond ze voor een bookmaker. En niet eens een stijlvolle of aantrekkelijke bookmaker.

Toen ze haar telefoon pakte, voelde ze dat de moed haar in de schoenen zonk. Charles had gezegd dat ze hem moest bellen als ze er was. Sophy haalde diep adem. Ze moest stoppen met zich gedragen als een tienermeisje dat haar eerste date heeft (nee! geen date!).

Wat als hij helemaal vergeten was dat ze hadden afgesproken voor de lunch? Wat als hij was weggeroepen voor een of ander sieraden-noodgeval? Wat als hij haar een enorme uitbrander zou geven voor wat ze had gezegd...

‘Hoi! Sophy!’ Charles klonk erg blij dat ze hem belde toen hij na drie keer overgaan de telefoon opnam. ‘Sta je buiten? Ik kom naar beneden om je binnen te laten.’

Hij hing op voordat Sophy iets kon zeggen. Ze had nog net tijd om haar make-up te checken in een klein zakspiegeltje, een verdwaalde klodder mascara weg te vegen en haar spijkerjasje dicht te knopen om die daarna toch weer open te doen, voordat er een kleine zijdeur links van de bookmakersingang openging. Daar stond Charles, hij zag er prachtig uit in een maagdenpalmblauw pak in dezelfde kleur als zijn ogen en een overhemd dat zo fris en sneeuwwit was, dat die net uit de verpakking moest komen.

‘Hallo! Hallo! Hallo!’ riep hij, alsof hij ook zenuwachtig was.

‘Hé,’ zei Sophy, wuivend met haar vingers ter begroeting.

‘Kom snel binnen,’ zei Charles, terwijl hij Sophy gebarde binnen te komen.

‘O, sorry!’ Ze streek langs Charles, die de deur achter haar dichtdeed. Ze stonden in een piepklein halletje. Hal was misschien zelfs een te groot woord. Een piepkleine ruimte tussen de voordeur en de stalen binnendeur.

‘Ik vertrouw erop dat je niet kijkt,’ zei Charles toen hij de code intoetste op een beveiligingspaneel. ‘Tenzij je een fotografisch geheugen hebt en je eigenlijk een heel goed vermomde internationale diamantendief bent.’

Hij deed aardig tegen haar, wat het makkelijker maakte, maar ook moeilijker. Sophy haalde haar schouders op. ‘Je hebt me door. Ik werk al een hele tijd aan deze roof.’ Haar stem was hees alsof ze was vergeten hoe ze die moest gebruiken.

‘Ik wist het,’ zei Charles, terwijl hij haar voorging de binnendeur door naar een gang met meerdere deuren. ‘Geen lift helaas, en ik zit op de bovenste verdieping.’

Hij toetste iets in op een ander beveiligingspaneel en duwde toen een deur open die naar een trappenhuis leidde.

‘Hoeveel verdiepingen?’

‘Vier. Sorry.’

‘Dan bewaar ik mijn energie maar voor het traplopen en praat ik even niet.’ Dat was het laatste wat Sophy zei totdat ze, met licht trillende benen, bij de deur van de vierde verdieping stond die Charles openmaakte met deze keer gewoon een ouderwetse sleutel. Er hing een bescheiden gouden naamplaatje op de deur.

CHARLES RADLEY, VINTAGE EDELSTENEN.

‘Hier gebeurt het allemaal,’ zei Charles. Hij was zelfs niet een beetje buiten adem, terwijl Sophy’s hart als een malle tekeering. Ze had echt een slechte conditie. Voortaan zou ze niet meer de lift nemen op station Chalk Farm maar de trap.

‘Kom binnen.’

Charles’ kantoor was echt precies Charles.

Het was meer een uitnodigende elegante ruimte dan een kantoor. De muren waren diep, rokerig grijs, bijna zwart, net als de vloerplanken, die bijna helemaal bedekt waren met een Perzisch tapijt dat er oud uitzag, wat waarschijnlijk betekende dat het antiek was; het had een complex patroon in zachtblauwe en vaalroze tinten. Eén muur stond vol met boeken, waarvan de ruggen bijdroegen aan de kleurmelange in de ruimte.

Er stond een leren butterscotchkleurige Chesterfield-bank en twee fauteuils, waarvan één gestoffeerd in een levendig groenblauw en de andere – Sophy knipperde met haar ogen want het leek wel alsof ze zich dingen inbeeldde – bekleed met dezelfde stof als de stoelen in de metro’s op de Victorialijn.

Er stond een bureau en een leren stoel, en een MacBook, die

totaal uit de toon viel en misplaatst leek in deze ruimte die wel uit een andere eeuw leek.

‘Wat mooi, Charles,’ zei Sophy terwijl ze langzaam ronddraaide om alles in haar op te nemen. Er was telkens iets nieuws wat haar aandacht trok: een verzameling van drie gitzwarte art-decobeeldjes op een plank; een Chinese vaas met helderroze pioenen op een klein koperen bijzettafeltje; een stapel vintage uitgaven van *Vogue* op Charles’ bureau. ‘Het voelt helemaal niet als een kantoor, het is niet alsof ik je woonkamer ben binnengelopen.’

Charles lachte niet, maar hij boog zijn hoofd en keek blij alsof het erg belangrijk voor hem was wat Sophy van zijn werkruimte vond. ‘Ja, ik vind het mooi zo,’ zei hij. ‘En ik wil ook dat mensen zich hier op hun gemak voelen. Het is iets heel persoonlijks om een sieraad te kopen. Het moet toch speciaal voelen als je je verlovingsring uitkiest, of een set manchetknopen of een ketting voor een speciale gelegenheid zoals een verjaardag of jubileum.’

Toen Sophy en Cress zestien werden, slechts drie weken na elkaar, hadden Mike en Caroline en de moeder van Cress, Diane, en haar nieuwe partner Aaron hen meegenomen naar Tiffany aan Bond Street. Dé vermaarde Tiffany (Cress was zo onder de indruk geweest dat ze in tranen was uitgebarsten zodra ze naar binnen waren gelopen). Ook al waren hun bij elkaar passende zilveren sleutelhangers de goedkoopste items in de winkel geweest – en alsnog waren die niet goedkoop – Sophy had zich zo speciaal gevoeld om alleen al in die grandioze winkel te staan, met muren geschilderd in het onmiskenbare Tiffany-blauw. Zelfs het personeel zag hoe belangrijk de gelegenheid was en had ze behandeld alsof ze koninklijk waren.

‘Ik snap precies wat je bedoelt,’ zei Sophy en ze was blij dat zij en Charles op dezelfde golfengte zaten, ondanks wat er gebeurd was en de lompe woorden die zij gezegd had.

Stel dat dat pijnlijke moment niet gebeurd was, vroeg Sophy zich af, zouden zij en Charles dan misschien zelfs wel van kennissen en soort-van-collega’s meer de kant op zijn gegaan van vrienden? Hij keek nog steeds naar haar met een warme glimlach alsof hij het niet verschrikkelijk vond om haar te zien, en oef, het werd nu zelfs een beetje ongemakkelijk.

‘Ga lekker zitten,’ stelde Charles voor alsof ook hij aanvoelde dat het een beetje ongemakkelijk werd. ‘Ben je klaar voor een verkleedpartijtje?’

‘Ja, maar... luister, wat ik vrijdagavond zei, het spijt me zo. Het komt gewoon omdat je altijd van die mooie kleding aanhebt. En je weet zoveel over mode,’ ratelde Sophy. ‘Maar ik wil niet dat je denkt dat ik vind dat er iets mis is met homoseksualiteit of non-binair zijn of jezelf identificeren op de manier die je wilt. Zo bedoelde ik het echt niet...’